

[Fogh Rasmussen]

men vi har ikke på et eneste tidspunkt fra hverken regeringen eller dens forligspartier fået en tilkendegivelse af, at man var villig til at drøfte noget som helst af det, vi har stillet forslag om.

I forhold til det, der er brug for, er boligministerens udspil altså et meget skuffende, et meget magert udspil. De offentlige udgifter er enorme, og det gør det endnu sværere at nedsætte renten. De beskæftigelsesmæssige virkninger er vildt overdrevne, og der er ikke med dette oplæg skabt den fornødne sikkerhed, som byggebranchen kan disponere efter. Derimod har regeringen og socialdemokratiet under dække af byggekrisen formået at få de øvrige tre forligspartier med til at gennemføre socialdemokratiske mærkesager, uden at disse partier har fået noget til gengæld.

Men i øvrigt ser det ud til at være et mærkeligt forlig. Da jeg havde hørt hr. Dræbye, hr. Bollmann og Hr. Bjerregaard, stod det indtryk tilbage over for dette ting, at disse tre forligspartier har travlt med at lægge afstand mellem sig og de boligpolitiske forslag, som ministeren har præsenteret.

Det, som springer stærkest i øjnene, er, at den almenyttige kvota søges forhøjet med 3.000 enheder årligt. Jeg vil gerne slå fast med det samme: venstre kan ikke støtte dette forslag. For det første er det galimatias at forøge kvoten, når vi ved, at boligbehovet er faldende i de kommende år; det vil skabe nye udlejningsvanskeligheder.

For det andet er der meget, der tyder på, at den kvota, som eksisterer i dag, ikke er fuldt udnyttet. Lad mig nævne, at der fra januar til august i år kun er påbegyndt 2.800 almenyttige boliger. Hvis vi regner det op til årsbasis, svarer det til mindre end 4.000 enheder på årsbasis. Det skal altså ses i sammenhæng med en kvota på, skal vi sige 6.500, når der er regnet fra, hvad man bruger til udbedring af byggeskader andre steder. Der er en ret stor forskel imellem det, kvoten er, og det byggeri, der rent faktisk er blevet påbegyndt.

For det tredje giver ventelisterne jo ikke et reelt billede af bolig efterspørgslen, for der er mange mennesker, der står på flere lister, og andre lader sig aldrig slette af listen.

Endelig for det fjerde vil forhøjelsen af kvoten i løbet af få år belaste statsfinanserne med 1 mia kr. årligt, hvis kvoten udnyttes hvert år, og det er helt uforsvarligt med det

store underskud, der i forvejen er på statsfinanserne.

Men så bemærkede jeg hr. Dræbyes interessante udsagn om, at de radikale så bestemt ikke har forpligtet sig til at støtte en forøgelse af kvoten med 3.000 enheder årligt. Denne forøgelse af kvoten dækker kun i forligningsperioden, og det må jo så være til og med udgangen af 1981. Det er en ret interessant udtalelse, i betragtning af de bemærkninger til lovforslaget om boligbyggeri, hvor der er lavet nogle bemærkninger over de udgiftsmæssige konsekvenser af at forøge kvoten med 3.000 enheder årligt. Disse beregninger er så oplagt lavet på den måde, at man har regnet med, at kvoten ville blive forøget med 3.000 enheder årligt både i 1981, 1982, 1983, 1984 og 1985. Derfor vil jeg spørge hr. Dræbye, om hr. Dræbye kan bekræfte, at disse beregninger forudsætter, at kvoten forhøjes med 3.000 enheder årligt, og om hr. Dræbye har tilsluttet sig, at kvoten forhøjes med 3.000 enheder i hvert af de her nævnte år, og jeg vil også spørge ministeren, hvordan ministeren opfatter den aftale, der er indgået.

Så vil jeg gerne her til sidst være positiv og sige, at der er andre dele af ministerens lovpakke, som vi gerne vil se på. Lovforslaget om realkredit indeholder en række positive forbedringer, som på visse punkter ligner venstres beslutningsforslag om forbedring og forenkling af realkreditgivningen. Der er dog nogle enkeltheder i forbindelse med belåningen af industri- og håndværksejendomme, som jeg tror det er nødvendigt at dyrke videre i udvalget.

Specielt om henstandsordningen for betrængte landmænd vil jeg sige, at vi finder, at det er en rigtig anvendelse af reservefondene. Landbrugets situation er ekstraordinær og berettiger til ekstraordinære foranstaltninger.

Men nu skal ingen tro, at dette løser landbrugets problemer. Det er et lille, men påskønnelsesværdigt og positivt bidrag fra kreditforeningerne. Men det, der er behov for, er en helt anderledes dybtgående gældssanering i landbruget, sådan som venstre har foreslået det.

Venstres forslag om forbedring og forenkling af realkreditgivningen går på visse punkter videre end ministerens forslag. Jeg tror, vi må indse, at realkreditreformens målsætning